

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yılın dökümü

Çıkan 1976 yılında, ülke çapında sınıf savaşımı genişledi, sertleşti. İşbirlikçi burjuvazi, karma hükümet faşist tırmanmada üstelendi. Halk katmanlarına karşı saldırılarını yoğunlaştırdı. Özellikle işçi sınıfına, ilerici gençlik-öğrenci kesimine kanlı, kurşunlu bir baskı uyguluyor. Öte yandan, gerici güçlere daha da sarılıyor. Emperyalist çevrelere, NATO'nun patronlarına yeni yeni ödünler veriyor. Böylece bunalımın burgacından kurtulmak için çirpiniyor.

Erki elinde tutan burjuvazi ve hükümet bu halk düşmanı politikasıyla bunalımları daha da derinleştirdi, yaygınlaştırdı. Kendi içindeki ayrışma ve çatışmalar daha da arttı. Karma hükümet ortakları arasında sürüşmeler hızlandı. Hükümet, giderek aşınıyor.

İşçi-sendika hareketleri yeni bir aşamaya yükseldi. Grevlerin arası kesilmiyor. Genel grev - direniş, büyük 1 Mayıs yürüyüşü işçi hareketindeki gelişmeleri gözler önüne seriyor. Bu çıkışlar, direnişler daha bilinçli, örgütlü, disiplinli oluyor. Bu süreç içinde iki olay ayrı bir önem kazanıyor. Birisi, kimi yerlerde, fabrikalarda direnişin barikat çatışmalarına dönüşmesidir. İkincisi, gösteri ve grev komitelerinin kurulmasıdır. İşçi sınıfının savaşımı yeni biçimler ve yeni boyutlar, yeni nitelikler alıyor. Sonra. Türk-İş'in içinde bir ayrışma süreci gidiyor. Bu yığınlar uyanıyor. İlerici sendika hareketi uluslararası bağlar kurmak, onlarla örgütsel dayanışma sağlamak girişimlerle gösteriyor.

Memlekette ileri yurtsever gençlik, öğrenci çıkışları böylesi bir işçi hareketinin dalgaları üzerinde yükseliyor. NATO'ya, emperyalizme, faşist tırmanışa karşı geniş yığınları saran direniş böylesi bir temel üzerinde güçleniyor.

Bütün bu politik, sosyal oluşmalar içinde TKP daha aktif rol oynamaya başlamıştır. Yığınlar arasında, politik yaşamda, değişik katmanlar arasında, hele işçi sınıfı içinde saygınlığı, etkinliği artmaktadır. Parti, her bakımdan, güçleniyor. Bu olay, TKP'nin izlediği Leninci politikayı, halkın çıkarlarını, anayurdun ulusal çıkarlarını savunduğunu doğrular.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesine

Çok değerli yoldaşlar!

Türkiye Komünist Partisi, biz komünistler, Türkiye işçi sınıfı ve halkımız adına, Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin 59. yıldönümünü en ateşli duygularla selâmlarız. Bu büyük bayram Sovyet halkı, bütün sosyalist ülkeler halkları, dünya proletaryası için, ulusal bağımsızlığı ve sosyal kurtuluşu uğrunda savaşan halklar için olduğu gibi, Türkiye işçi sınıfı, Türkiye halkı için de kutsal bir gündür.

Büyük komşumuz Sovyetler Birliği, komünist partisinin bilgeli, Leninci yönetiminde dev adımlarla gelişmiş, sosyalizmden komünizme yürüyor. Sovyet devleti, Sovyet toplumu XXV. Kongrenin çizdiği yoldan yeni ve daha yüksek bir aşamaya yükseliyor. Bu, sosyalist mutluluktur, sosyalist geniktir.

SBKP, Sovyet Hükümeti halkları arasında sürekli barış yolundan, Leninci politikadan hiçbir zaman kıl kadar ayrılmamıştır. Barışın yeryüzünde süregenliği Sovyetler Birliği'nin giderek güçlenmesine dayanmaktadır. Sovyetler Birliği yeryüzünde barışın yıkılmaz kalesidir. Uluslararası gerginliğin yumuşaması savaşımının başını Sovyetler Birliği çekiyor. Onun bu politikası saldırgan emperyalist çevreleri gerilemeye zorluyor, onların ağırlıklarına gem vuruyor. Bu politika uluslararası komünist ve işçi hareketine, ulusal bağımsızlık hareketlerine güç kaynağı oluyor. Yeryüzünde halklar mutlu gelecekleri uğrunda savaşımında daha da örgütlenme, daha geniş nefes alma olanakları buluyor. Sovyetler Birliği'nin toplu insan kırma silâhlarının yasaklanması, silâhlanma yarışının durdurulması, silâhların azaltılması yolundaki sürekli önerileri ve bu yolda çalışmaları her yerde olduğu gibi, Türkiye'de de, halkımız arasında da geniş yankılar uyandırıyor. Ülkemizde ulusal bağımsızlık ve sosyal kurtuluş için yapılan yığinsal gösterilerde «barış-özgürlük-sosyalizm» haykırıları alanları, sokakları çınlatıyor.

Halkımız, NATO'lardan, topraklarımızdaki Amerikan üslerinden, atom harmanlarından, emperyalistlerin dayattıkları kölelik anlaşmalarından kurtulmak istiyor. Halkımız, büyük komşumuzla, kara gün dostumuzla daha iyi, daha geniş ilişkiler kurulmasını istiyor. Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında iyi komşuluk, işbirliği ve saldırmazlık anlaşması bağlanması uğrunda direniyor.

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi 1919-1922 yıllarında halkımızın ulusal kurtuluş savaşını esintedi. Bu büyük devrimin Leninci ışınları bugün de halkımızın, işçi sınıfının, ilerici güçlerin ulusal bağımsızlık, barış, ileri demokratik bir düzen, sosyal kurtuluş ve sosyalizm için savaşta yolunu aydınlatıyor.

Yaşasın Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin 59. yıldönümü!

Yaşasın yüce Sovyetler Birliği!

Yaşasın komünizm!

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi

5 Kasım 1976

Genel durum

Gerici egemen çevrelerde bunalım: Devlet Güvenlik Mahkemelerine karşı işçi sınıfının önderliğinde, yurt çapında verilen savaş önemli bir başarı kazandı. Bu başarı büyük sermaye çevrelerinde, işbirlikçilerin içinde bocalamaları, sürüşmeleri daha da artırdı. Bunalım daha da derinleşiyor. Burjuvazi, bugünkü aşamada DGM'lerini, kurumsallaştırılmış açık terörü bunalımların içinden çıkış yollarından biri olarak bellemişti. Onun için bu faşist kurumu, Meclis yoluyla, halkımıza dayatmakta ayak dırıyordu. Bu çabanın boşa çıkması Demirel hükümetinde, bu ortaklığın ardında duran tolan çevrelerde de kâhkahalar daha da artırdı.

AP, MSP yöneticilerinin boğuşması yarı tırım alanlarından kongrelerine kadar yansıdı. Egemen guruplar arasındaki boğuşmaların hükümet ortaklığına kadar yansımaları kaçınılmazdı. Gerici faşist karması hükümeti oluşturan partilerden her biri işbirlikçi burjuvazinin, ağırlığın ayrı ayrı dallarını, bu dalların, gurupların çıkarlarını temsil etmekte idiler. Ama bunların hepsi birden işçi sınıfına, emekçi halka, devrimci akımlara ve özellikle TKP'ne karşı düşmanlıkta, sömürü düzenini ayakta tutma konumlarında birleşmektedirler. Fakat bu olay, bu işbirlikçi, emperyalist tekellere dayanan çevrelerin,

(Devamı 2. sayfada)

Çifte sömürü

Federal Almanya Başbakanı Helmut Schmidt Türkiye'ye geldi. Ve Demirel hükümeti Batı Alman anamalına kapıların daha geniş açılmasına karar verdi. Arkadan Türkiye'ye gelen 40 kişilik Batı Alman anamalcılar delegasyonunun istekleri de aynı doğrultuda oldu. Federal Almanya büyük tekellerinin adamları karma Demirel hükümetinin kendileriyle soygun ve sömürde ortak olduğunu biliyorlardı. Onun, memlekette, baskı ve terör politikasını sürdüreceğini de biliyorlardı. Bundan ötürü, onlar, daha büyük vurgun plânlarıyla geldiler.

Kendilerine yaratılmasını istedikleri koşullara bir bakalım: Bir kere, Türkiye'ye yapacakları yatırımlar için şart şart koşulmamalıdır. Yapılacak yatırımlar için ileride kamulaştırma, devletleştirme gibi işlemlere karşı garanti verilmelidir. Türk parasındaki değişikliklerden getirecekleri anamalı etkilenmemesi için kur garantisi sağlanmalıdır. Filipinler'de olduğu gibi yabancı anamala özgü serbest bölgeler ayrılmalıdır. «Yabancı Sermayeyi Teşvik Kanunu» değiştirilmelidir.

Görüldüğü gibi, Federal Almanya tekelleri daha büyük vurgunlar için diktensiz gül bahçesi istemektedirler. Ve Türkiye'ye giren tüm emperyalist anamallar gibi, ağır endüstriye yatırım yapmayı hiç düşünmüyorlar. Daha çabuk ve daha çok kâr getirecek tüketim endüstrisine yöneliyorlar. Genellikle yayılcı Alman anamalcıları, öteden beri, Türkiye'de ağır endüstri kurmaya gitmemişlerdir. Hep üstenci olmuş, Türkiye'nin dışalım ve dışatımını eline geçirmiş. Kontrolüne almıştır. Daha önce, sonra Hitler Almanyası da bunu yapmıştır.

Batı Alman tekellerinin (ki bunların çoğu Amerikan tekelleriyle kaynaşmış çok ulusludur) Türkiye'de yatırım için iştahını açan nedenler ortada: Önce, son yıllarda Türkiye'de anti-Amerikan akımın güçlenmesini önleyemeyen egemen güçler, Amerikan tekellerinin Federal Almanya tekelleri paravanası arkasına sığınmasını uygun buldular. Bunu yaparken, Batı Almanya'nın «1 milyon işçimize iş alanı yaratıyor» propaganda-sına başuna hız veriliyor.

Sonra, emperyalist tekel için Türkiye, üretim için gerekli hammaddeleri ucuza sağlamak, ucuz iş gücü bulmak, üretilen malları da istedikleri fiyata satmak bakımından çok elverişli bir pazar sayılıyor. Kaldı ki, Türkiye'nin Alman tekelleri için Orta ve Yakın Doğu ülkelerine, Arap ülkelerine doğru bir atlama tahtası rolü oynayacağını da Batı Alman anamalcılar gizlemiyorlar.

Genel durum

(1. Sayfadan devam)

onların oluşturduğu hükümetin gücünü değil, zayıflığını ortaya koyar. İşçi sınıfı, geniş hatk yığınları bu partilerden, giderek daha büyük bir hızla yüz çevirmekte, onlara karşı savaflara girmektedirler. Böylece bu partilerin halktan yalıtılması süreci hızlanmaktadır. Bu da, burjuvazinin kendi içindeki sürtüşmeleri keskinleştiriyor.

Aradıkları çıkış yolları: DGM'leri taşarısı suya düşünce, hükümet, bunların yerini tutacak olan «Özel Koruma Örgütleri» tasarısını ivedilikle Meclis gündemine getirdi. Bununla tüm işyerlerini, sendikaları, okulları, üniversiteleri, tek sözle ilerici güçleri ve hareketleri kontrol altına almak istiyor. Bu, işbirlikçi burjuvazinin açık faşizme tırmanma yolundan ayrılmadığını gösteriyor. Hükümet bu tırmanışa yeni bir yöntem, yeni bir biçim veriyor.

İşbirlikçi burjuvazi bunalımın içinden çıkma yollarından birini de emperyalist sermayelere memleket kapılarını oldum olasıya açmakta görüyor. Federal Almanya büyük tekellerinin temsilcilerinden 40 kişilik bir «iş adamları» gurubu Kasım ayı başında Türkiye'ye geldi. Bunlar hükümet adamlarıyla, Demirel'lerle, iş adamlarıyla görüşmeler yaptılar. Batı Alman emperyalist tekelleri Türkiye'yi tümüyle ele geçirme plânlarını gizlemiyorlar. Türkiye'yi, yabancı sermayeler serbest, ucuz mal sürümü pazarı, ucuz işçi ve hammadde kaynağı olarak ellerinde tutmak istiyorlar.

Ortak Pazar konusundaki sürtüşmeler de bu çelişkilerin, Ortak Pazar patronlarının Türkiye üzerinde tam egemenlik kurmak çabalarından başka bir şey değildir. Ayrıca Türkiye'de bugün 3 milyonu aşan bir işsizler ordusu var. Demirel hükümeti, bu işsiz yığınlarını Ortak Pazar ülkelerine, büyük tekelere toptan ve perakende satmak yolunu izliyor. Ama, Ortak Pazar ülkeleri, kendileri bunalımlar

içindedir. İşsizlik kendi ülkelerinde artıyor.

Bu nedenle Batı Alman emperyalistleri, Türkiye'deki ucuz işgücünü yerinde sömürmeyi daha kârlı, işlerine daha elverişli buluyorlar. Onlar, aynı zamanda Orta Doğu ülkelerine sarmak, «yayılmak» plânları için Türkiye'yi çok iyi bir sıçrama tahtası sayıyorlar. Bugünkü Batı Alman emperyalist çevreleri Wilhelm'lerin, Hitler'lerin Yakın ve Orta Doğu'ya yayılma plânlarını yeniden politik alana sürüyorlar.

Provokasyon yöntemleri: Demirel ve ortakları yeni ders yılının açılmasıyla eski provokasyon oyunlarını yinlemeye başladılar. Komandolar, üniversitelere, fakülterlere, öğrencilere silahlı saldırıların artırdılar. Memleketin her yanında kanlı çatışmalar gidiyor. Hükümetin amacı, kamuoyunu şaşırtmak, yeni sert baskılara ayak hazırlamak, «Özel Koruma Örgütleri» gibi vurucu faşist grupları oluşturmaktır.

Legal sosyalist akımlar: Büyük burjuvazi memlekette sosyalist hareketi, anti-emperyalist akımları bölmek, bunların arasını açmak, bunları elden geldiği kadar TKP'ne karşı kıskırtmak girişimlerine ara vermiyor. Legal sosyalist partiler içinde burjuvazinin bu oyunlarına gelenler vardır. Küçük burjuvazinin ilerici, demokratik, hatta kendilerine sosyalist diyen akımlarıyla işçi sınıfı ve onun sendikat, politik örgütleri arasında ideolojik savaşın durmamıştır. Hiçbir zaman durmayacaktır. TKP, kendi programına bağlı kalmış ve anti-emperyalist savaşa bütün demokratik güçlerin eylem birliğini, bu güçlerin bağlaştığı sorununu her zaman başa almıştır. TKP'nin bu politikası, legal sosyalist akımların bir kesimini etkilemeye başlamıştır. Eylembirliği üzerinde duruluyor. Ama, bu çevreler halâ TKP'nin rolü ve tutumu konusunda vesveselidirler. Bu yersizdir. TKP Ulusal Demokratik Cephe'nin oluşturulması savaşını sürdürecektir.

«TKP'NİN SESİ» radyosunun yayınlarını her gün Orta Avrupa saatiyle 9'10 da, Türkiye saatiyle 10'10 da kısa dalga 31,5 ve 48,5 metrelerden, ayrıca Perşembe akşamları Orta Avrupa saatiyle 21'30 da Orta dalga 908 kiloherz 330 metre üzerinden dinleyebilirsiniz.

Türkiye'de yabancı anamalı-firmaların 1975 yılının ilk beş ayında yaptığı dışalımın büyüklüğü 525,2 milyon dolardır. Bu, aynı dönemdeki toplam dışalımın «1/27,8'ni oluşturuyor. Oysa bu yabancı işletmelerin ürettiği mallardan yaptığı dışatım 23 milyon dolardır ve toplam dışatımın %4,3'ünü oluşturuyor. Bu yağmadan büyük paylar alan işbirlik-

çiler, emperyalist tekelere daha geniş kolaylıklar sağlıyorlar.

Karma hükümet, ekonomik, politik ve sosyal bunalımları daha da derinleştiriyor. Anayurdu emperyalist tekelere, kurumlara daha da bağlıyor. Bu düzeni, bu hükümeti yıkmak, çifte sömürüye son vermek, demokratik bir düzene geçmek tarihsel bir görev olmuştur.

Lenin köşesi

Sendikalar ve sendikalarda çalışma

V. İ. Lenin, işçi sınıfının başarılı savaşım verebilmesi için ideolojik, politik ve örgütsel birliğinin ve bu birliğin sağlanmasında işçi sınıfının en yığınsal örgütü olan sendikaların büyük rolü olduğunu belirtir. Ve der ki: «*Kapitalizmde sendikal birliklerin kurulması sadece yasal bir hak değil, aynı zamanda bir zorunluktur. Sermayeye karşı savaşımında sendikaların rolü büyüktür.*» (Tüm yapıtları, c. 4, s. 171.)

Lenin, partiden ayrılmı olarak sendikaların geniş kapsamlı örgütler olmasını, «*patronlara ve gerici hükümetlere karşı savaşım için birleşmenin gerekliliğini kavrayan*» tüm işçilerin birleştiği bir örgüt olması gerektiğini söyler. (C. 6, s. 114.)

Lenin, komünistlerin her tür güçlüğü yenerek, her engeli aşarak sendikalara girmelerini, orada aktif çalışmalarını önerir: «*Her komünist sendikalara olanakları çerçevesinde yardım etmeli, bu örgütlerde aktif olarak çalışmalıdır.*» (C. 6, s. 114.) «*Oportünist önderlerin*» komünistleri sendikalara sokmamak, her araca başvurarak onları sendikalardan atmak, onların sendikalar içinde çalışmalarını ellerinden geldiği kadar zorlaştırmak, onları aşağılamak, onları izlemek, arkalarına düşmek için her tür burjuva diplomatist oyunlarına, burjuva hükümetinin, polis, kilisenin, mahkemelerin yardımına başvuracakları besbellidir. Biz, tüm bunlara karşı koyabilmeyi, her tür özveride bulunmayı ve gerekirse her tür oyunlara, illegal yöntemlere, gerçekleri gizlemeye başvurarak sendikalara girmeyi, sendikalarda kalmayı ve her ne pahasına olursa olsun komünist eylemde bulunmayı başarmalıyız.» (C. 41, s. 38.) «*Komünistler, partisel görüşlerinde ayrım yapmaksızın tüm işçileri sendikalara çağırmalı, olanaklar ölçüsünde daha geniş işçi çevrelerini bu işçi örgütlerine çekmelidirler. Fakat komünistler bu örgütler içinde kendi parti gruplarını oluşturmaları ve tüm örgütler içinde uzun ve sistemli eylemde bulunarak bu örgütlerle parti arasında en sıkı ilişkilerin kurulmasının sağlanmasına çalışmalıdırlar.*» (C. 24, s. 56.)

Lenin, pratikte sendikalarla komünist partisi arasında sıkı ilişkilerin kopması ve sendikaların burjuvazinin etkisi altına girmesi, proleteryanın sınıf savaşımının körletilmesi demek olduğunu belirtir. İşçi sınıfı içinde sosyalist bilinçlenmenin gelişmesini güçleştiren sendikaların yansızlığı tearisi yandaşlarına karşı ardıcıl, kesin bir savaşım verilmesini söyler.

Lenin, sendikaların işçilerin birleşme, dayanışma, çıkarlarını savunma örgütü olarak tamamen bağımsız olduğunu belirtir ve der ki: «*Bu her iki örgütte de (parti ve sendika) kendi yaradılışları gereği, öyle alanlar var ki, bu alanlarda örgütler tamamen bağımsız hareket etmelidirler.*» (C. 16, s. 430.)

Lenin, sendikaların partinin bir seksiyonu, bir türevi haline getirilmesine kesinlikle karşı çıkmaktadır. Buna karşın sendikaları, işçi sınıfını komünist partisiyle, onun ölkü ve erekleleriyle bağlayan bir örgüt olarak görmektedir.

Lenin, komünistlere sendikaların günlük çalışmalarına aktif katılmalarını, sendikaların tüzüksel ödevlerini büyük bir dikkat ve titizlikle yerine getirmelerini salık verir. Komünistlerin sendikalarda kendi inançlarına göre hareket etmelerini, bununla birlikte başka türlü düşünenlere de saygı göstermelerini önerir.

Tekelleşme ve sömürü

Ülkemizde emekle sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişkiler giderek keskinleşiyor. Holdinglerin, bankaların soygun ve sömürüsü yoğunlaşıyor. Örneğin, Koç-Holdingin bu yılın ilk altı ayındaki kârı % 49 oranında artmıştır. Bu, gözler önünde yapılan bir soygundur.

Bu aşırı sömürü, işbirlikçi burjuvazinin tekellerle birlikte giriştiği bu talan, gidererek orta katmanları ve ulusal burjuvaziyi de kucaklıyor. Küçük ve orta esnafı yerli sermayeciler arasındaki iflâslar zincirleme gidiyor. Örneğin, son aylarda, İzmir'de tekellerin, Süper Marketlerin yıkıcı rekabeti karşısında 415 bakkal, İstanbul ve İzmir'de 21 fabrika kapanmıştır.

Aslında bu iflâslar yeni değildir. Tür-

kiye, AET, Dünya Bankası gibi emperyalist kurumlara bağımlı, NATO'lara, SENTO'lara gireliberi kan kaybetmeye, her bakımdan yıpranmaya devam ediyor. Gerici-faşist karması hükümet döneminde bu süreç daha açık ve somut biçimlerde kendini göstermektedir. Hükümetin tekelleri, holdingleri destekleme politikası, enflasyonun, pahalılığın hızlanması geniş katmanları eziyor. Geniş yığınları, katmanları, küçük burjuvaziyi kapsama alan bu baskı, sömürü, talan süreci işçi sınıfıyla burjuvazi arasındaki savaşımı sertleştiriyor. Bununla birlikte geniş katmanlarla işbirlikçi burjuvazi arasındaki, ulusun büyük kesimiyle emperyalist kurumlara bağımlı, emperyalistlerin, bu savaşta başı, politik genel dire-

İş cinayetleri

Zonguldak kömür ocakları işçi sınıfına karşı burjuvazinin ve hükümetlerinin işli-yegeldikleri iş cinayetlerinin en yoğun ve süregelen olduğu bir bölgedir. İzmir Tabib Odası'na yapılan bir araştırmaya göre, Ereğli kömür havzasında, «*Dilâver paşa nizamnamesi*», «*Moadin Nizamnamesi*» gibi yüzyılı aşkın eski ve ilkel yönetmelikler uygulanıyor. İşte bu ve daha pekçok nedenler yüzünden Türkiye'de iş kazaları, bu politik cinayetler, gelişmiş kapitalist ülkelerdekinden yedi kat fazladır.

Sosyalist ülkelerde iş güvenliği için kesin önlemler alınır. Bu, sendikaların başta gelen görevlerinden biridir. Kapitalist sömürü düzeninin zehirli meyvelerinden biri olan iş kazalarının % 30'u doğrudan doğruya, patronların ve partizan yönetimlerin ihmalciliği, vurdumduymazlığı yüzünden ileri geliyor.

15 bini aşkın kömür işçisinin direnişte olduğu Ereğli Kömür İşletmelerinde birçok ocaklarda çalışma koşulları son derece kötüdür. Ve yalnız maden ocaklarındaki değil, nice işletmelerde orta çağdaki lonca devrinden de beter çalışma koşulları yüzünden işçilerimiz sinek gibi kırılmaktadır. İş kazası istatistiklerine göre, Zonguldak kömür havzasında çalışmak, ölümle, azraille pençeleşmek demektir. 1972 verilerine göre bu havzada ocak içi kazalarda yaralananların sayısı 7.500'ü bulmaktaydı. Zonguldak kömür ocaklarında her yıl 70'ten fazla işçimizin can vermesi ve binlercesinin ömür boyunca sakat kalması, bugünkü soygun düzeninin temelden devrilmesi zorunluğunu kanıtlayan bir olgudur. Bugünkü hükümetin erkte olduğu 1976 yılının ilk dört ayında Ereğli Kömür İşletmelerinde 16 işçi ölmüş ve yüzlercesi yaralanmıştır. Bugünkü kapitalist düzen, bugünkü hükümet sorumludur bu ölümlerden.

Ülkemizde iş güvenliği, can güvenliği sorunu, erk sorunuyla sıkı sıkıya bağlıdır. İş cinayetlerine, tüm politik cinayetlere son verilmesi için işçi sınıfının erkte, yönetimde ağırlığını koyması, sosyalizme açılan ileri bir demokrasi savaşındaki öncülüğünü sürdürmesi, özellikle bugün sınıf sendikacılığını her bakımdan güçlendirmesi şarttır.

İşçilerle, grevlerle, kimi fabrikalarda kanlı barikat çatışmalarıyla işçi sınıfı çekiyor. Bu sürecin içinde en önemli sorun, işçi sınıfının çevresinde bütün ilerici, demokratik güçlerin, yığınların savaş birliğini sağlamaktır. TKP bunun için savaşıyor. Böyle bir dayanışma gerici-faşist karması hükümetin bir an önce yıkılması ve ileri, demokratik bir hükümetin kurulması için zorunludur.

Grev komitelerinin yeri

İşçi sınıfımızın genel politik direnişinden, bu büyük olaydan dersler çıkarmak genel, önemli bir sorundur. Önümüzdeki çetin savaşında yığınların birliğini, bütün demokratik güçlerin dayanışmasını canlı tutacak örgüt biçimlerinin üzerine iyice eğilmek gerekiyor.

16 Eylül Direnişi işçi sınıfına, anti-faşist, anti-empyralist harekete önemli bir silâh daha kazandırdı: Grev Komiteleri. Bu komiteler genel direniş sırasında, bu direnişi fabrika, atölye, işletme, işkoğu ve yurt ölçüsünde örgütlemek, somut olarak uygulamak, direnişi amaçlarına ulaştırmak içindir. 250'den fazla fabrikada Grev-Direniş Komitesi kuruldu. Bu tür komitelerin tohumları daha önceki grev ve gösterilerde atılmaya başlanmıştı. 1 Mayıs gösterilerindeki o disiplin, o düzenlilik böyle sağlandı. Deney geliştirildi. İşçiler, her fabrikada en yetenekli, savaş ateşinden geçmiş, tüm işçilerin güven ve saygınlığını kazanmış arkadaşlarını Direniş Komitesine seçtiler.

Şimdi bazı kimseler: «Direniş bitti, grev komitelerinin görevi de sona erdi» biçiminde «görüşler» ileri sürüyor. Bazı kimseler de «Sendika mı? Grev komitesi mi?» diye bulanık sorular ortaya atıyor. Geçici hükümetin saldırılarını azgınlıştırdığı faşist komandolar «özel koruma örgütleri» adı altında fabrikalara yerleştirmeye çalıştığı bir sırada böylesi «görüşler»in ileri sürülmesi rastgele değildir. İşçi sınıfının her başarılı eyleminden sonra ve sınıf savaşının yükseldiği her dönemde böylesi «görüşler»in, benzeri sorunların ortaya atıldığı dünya işçi hareketi tarihinde çok görülmüştür. Ve bunlara kesin yanıt verilmiştir.

Rusya'da, proletarya ilk kez 1905 Kasımında genel greve gitti. İşçi sınıfının savaş tarihinde yine ilk kez Rusya proletaryası bu genel grevi İşçi Temsilcileri Konseyi, yani grev komiteleri aracılığıyla örgütleyip başarıya ulaştırdı. Lenin, Kasım 1905 genel grevini değerlendirirken, grev komitelerinin önemini vurguluyor. Grev komiteleri işçi sınıfının ekonomik-politik yığınsal örgütlerinin «atar damarı», işçi-köylü erkinin «çekirdeği»dir, diyor. Lenin, grev komitelerini dağıtmaya yeltenen «Eserler»i proletarya davasına hıyanet etmekle suçlamıştır.

1905 Rusya'sının koşullarıyla, 1975 Türkiye'sinin koşulları arasında elbette büyük bir fark vardır. Ama, dünya işçi hareketinin çetin savaşlarda elde ettiği deneyler işçi sınıfımız için de büyük bir önem taşımaktadır. Bu deneylerden yararlanmak, grev komitelerinin savaşta yerini, önemini ve rolünü kavramak hepimizin görevidir. «Atardamarı» kesmeye kalkışanların eli, grev komitelerini canlı tutmakla bükülecektir.

Gençlik yıldırılamaz

Yeni ders yılının başlaması, üniversitelerin açılmasıyla ilerici-yurtsever gençliğe saldırılar yoğunlaştı. Bir yandan faşist komandolar üniversitelerde, liselerde, meslek okullarında ve yurtlarda polis ve MİT ajanlarıyla kolkola kanlı olaylar çıkarıyor. Kendilerinden olmayan herkese karşı ölüm kusuyor. Öte yandan liselere ve orta okullara yerleştirilen MHP'li faşist müdürler, ilerici-yurtsever öğrencileri kovuyor. Orta öğrenimde tek kitap sistemiyle, faşist, ırkçı ideoloji ve şeriatçılık aşıyorlar.

Demirel hükümeti bu saldırılarla ilerici-yurtsever gençliği silâhlı çatışmalara kışkırtmak ve bu tür provokasyonları tüm ulusal-demokratik güçlere karşı daha da kanlı yöntemlere basamak yapmak amacıyla uyguluyor. Faşist komandolar, faşist baskınlarla yarattığı kanışıklık ortamında politik bakımdan bilinçlenmemiş yığınları yıldırma istiyor. İşçi sınıfını, komünistleri ve onlardan yana eğilimli ilericiileri yatıltmak amacını güdüyor. Ve bunu gerçekleştirmek için 12 Mart'a özgü «anarşinin kökünü kazıyalım» sloganını yeniden piyasaya sürüyor. Anarşinin kökü nerededir?

Bütün kanlı olayların, cinayetlerin uygulayıcısı faşist komandolardır, onları destekleyen polis ve MİT'tir. Böyle olduğuna göre anarşinin kökü, faşist karması hükümetin taindedir. Anarşiyi ortalığa salıveren, MHP'dir, Demirel'dir, MC'yi oluşturan partilerdir. Bunların hepsini destekleyen Amerikan emperyalistlerdir. NATO'nun elebaşısıdır. Bu durumda anarşinin kökünü kazımak, kurutmak için tek çıkar yol emperyalist tekellerin etkisini kırmak, gerici-faşist karması Demirel hükümetini alaşağı etmek ve yerine halktan yana, ileri-demokratik bir hükümet getirmektir. Faşist MHP'ni ve Ülkü Ocakları'nı kapatmak, Türkeş-Demirel, Erbakan ve Feyzioğlu'ndan dökülen kanların hesabını sormaktır.

İlerici-yurtsever gençlik bu gerçeği kendi savaş deneylerine dayanarak, işçi sınıfının, TKP'nin sesine kulak vererek kavıyor. O, işbirlikçi burjuvazinin provokasyonlarına gelmemiye çalışıyor. İlerici-yurtsever gençlik baskı ve saldırılarla yıldırılamaz. Çünkü, gençlik hareketi işçi sınıfı hareketiyle bütünleşme yoluna girmiştir. TKP, bu gelişmeyi var gücüyle desteklemektedir.

Orta yol demagojisi

Cumhurbaşkanı Korutürk, Cumhuriyet bayramı nedeniyle bir demec verdi. Bu demec, «orta yol» demagojisi ile işbirlikçi burjuvazinin çıkarlarını ve politik stratejisini dile getiriyor. Korutürk, hem komünizmi ve sosyalizmi, hem de «dini siyasete araç kılan» ve de «üstün ırk efsanelerine» dayanan akımları bir kefeye koyuyor. Komünizmle faşizmi bir tutuyor. Bunların her biri ötekinden ağır birer Anayasa suçudur» diyor.

Bazı ilerici çevreler, Korutürk'ün bu sözleriyle hükümetteki iki partiyi, MHP ile MSP'ni hedef aldığını söylemekte ve soldan gelen tepkileri – beki de taktik hata sayarak – yadırgamaktadırlar.

Korutürk, «orta yol» demagojisi arkasında, işbirlikçi burjuvazinin çıkarlarını savunmaktadır. Cumhurbaşkanı bir taşla, çok kuş vurma hevesindedir: 1. AP'ni faşizme tırmamış suçundan aklamak, bu partiyi güçlendirmek; 2. Orta katmanları, CHP'ni işbirlikçi burjuvaziden yana, onun ana partisi olan AP ile uzlaşmadan yana çekmek, böylece ufusal, demokratik güçlerin cephesini parçalamak; 3. İşçi sınıfı hareketini ve komünist, sosyalist hareketi yatıltmak ve ezmeye çalışmak amacını taşımaktadır.

Korutürk'ün ağzındaki baklayı Demirel hükümeti Meclise verdiği «Özel Koruma Örgütü» tasarısı ile çıkardı. Böyle bir tasarı DGM'den de «ağır bir anayasa suçudur.»

Halkın hem devrimci direnişini, hem de parlamenter yoldaki savaşımını kıramayan işbirlikçi burjuvazi, bugünkü koşullara uymaya çalışıyor. Sınırsız faşist egemenliğini engelleyen koşulları, kanlı provokasyonlarla değiştirme amacından sapmıyor.

Komünistler, hem faşizme tırmanışı engellemek, hem de AP'ni güçlendirecek, CHP'ni uzlaşmaya itecek ve işçi sınıfını yatıltacak her türlü ters politikayla savaşıyorlar. TKP'nin politik doğrultusu açıktır: TKP doğallıkla MHP'nin kapatılmasını, faşistlerin yanısıra, gericiilerin, cumhuriyet ve laiklik düşmanlarının devlet aygıtından sökülüp atılmasını istiyor. Ama faşizme tırmanıştan gerici-faşist karması hükümetin tüm ortakları suçludur. Bu hükümeti alaşağı etmek, demokratik, halktan yana bir hükümet kurmak, komünist, sosyalist, demokratik solcu tüm ulusal, demokratik güçlerin cephesi tek yoldur. Halkın ulusal-demokratik cephesi ile, işbirlikçi burjuvazinin gerici-faşist cephesi arasında bir orta yol yoktur.

*Faşist komando işgallerini yasal-
laştırma girişimine dur diyelim!*

Bariş forumları

Ekim ayı başında Budapeşte'de, Ekim ayı sonunda da Frankfurt'ta Dünya Bariş Komitesi'nin uluslararası toplantıları yapıldı. Her iki toplantıya da Türkiye Bariş ve Özgürlük Komitesi delegasyonları katıldı. Bu toplantılarda halkımız adına yapılan konuşmalarda: insanlık tarihinde harplerin yıkım, sefalet; barişin ise, gelişmenin, genlik ve uygarlığın sembolü olduğu vurgulandı. Günümüzde harp deyince emperyalizmin, bariş deyince sosyalizmin, Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkelerin akla geldiği belirtildi. Bariştan yana güçlerin geliştiği, emperyalizmin çöküş aşamasının daha da hızlandığı üzerinde duruldu. Her yerde olduğu gibi, Türkiye'de de bariş koruma, savunma hareketinin demokratik hareketin ayrılmaz bir parçası olduğu dünya kamuoyunun gözleri önüne serildi.

Bariş hareketini, işçi sınıfı, onun öncü örgütü TKP, gerçek sendikalar benimsemiş ve bu hareket emperyalizme karşı yürütülen savaşımın bir parçası haline gelmiştir. İşçi sınıfının, emekçi yığınların, tek sözle halkımızın isteklerini dile getiren Türkiye Komünist Partisi emperyalizme karşı kesin savaş yürütülmesini, tüm kölelik bağlarının koparılmasını, barişçi bir dış politikaya geçilmesini savunmaktadır.

Bu amaçla: emperyalizmin saldırı bloklarından çekilmek. Topraklarımızdan saldırı üslerini kaldırmak. Ege sahanlığı konusunda harpçi, kışkırtıcı ve silâhlanma yarışına dayanan bir politikaya son vermek. Yunanistan'la karşılıklı çıkarları, bölgede bariş gözönünde tutarak barişçi yollarla anlaşmaya varmak. Kıbrıs'ın toprak bütünlüğüne, bağımsızlığına, egemenliğine saygı göstermek, göçmenlerin yerlerine dönmelerini sağlamak, bütün yabancı askersel güçlerle birlikte Türk silâhlı kuvvetlerini de Ada'dan çekmek. Emperyalizmin Arap halklarına karşı saldırısına alet olmamak. Arap halklarının anti-emperyalist kurtuluş hareketlerini vargücümüzle desteklemek. Akdeniz'in, Ege'nin bir bariş denizi olmasına çalışmak. En önemlisi, Sovyetler Birliği'yle ve öteki sosyalist ülkelerle yakın politik, ekonomik, kültürel bağlar kurmak ve bunların geliştirilmesine çalışmak. Sovyetler'le saldırmazlık anlaşması bağlamak.

Halkımızın, emekçi yığınların, işçi sınıfının ve öteki devrimci güçlerin bu istemleri Yakın-Doğu'da, Akdeniz'de, Balkanlar'da, Avrupa'da ve bununla bütün dünyada bariş ve güvenliği güçlendirecek bir amaca yöneliktir. Bu çabalar, kışkırtmaları, silâhlanma yarışını önleyecek, halklara bariş içinde gelişmelerine olanaklar açacak niteliktedir.

Korkunun kaynağı

Halkımızın demokratik hak ve özgürlükler, halktan yana, ileri, demokratik bir hükümet için yürüttüğü savaşın başını çeken işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı saflarını sıkılaştırıyor, ilerici güçlerin eylem birliğini sağlamada yeni adımlar atıyor. İşçi sınıfının bu girişimi, MC hükümetinin foşizme tırmanma politikasına karşı savaşta yeni yeni güçleri yüreklendiriyor. Böylece yığınların ekonomik, politik ve toplumsal dönüşümler için olan savaşta daha aktif katılmalarını sağlıyor.

Bu gelişme, DISK'in 23-24 Ekim günleri yapılan Temsilciler Konseyi toplantısında ve Olağanüstü Genel Kurulunda daha da somutlaştı. Her iki toplantı, sınıf sendikacılığının büyük bir başarısı oldu. MC hükümeti DGM tasarısını söktüremedi. Yarım milyonluk genel direniş, anti-faşist, anti-emperyalist savaşta yeni bir deneyden geçti. İşçi sınıfı bundan ders çıkarıyor. Olağanüstü Genel Kurul, Temsilciler Konseyi'nin «Dayanışma Fonu» kurulması önerisini oybirliğiyle onayladı. DGM'lerine karşı savaşta işbirliği burjuvazinin karşı-saldırılarına göğüs geren, işten çıkarılan yiğit işçilere, sendikalar, işçiler, yurtsever örgütler, yurt

inde ve yurt dışında yardım kampanyaları açtılar.

Geniş emekçi yığınlarının hükümete karşı yürüttüğü savaş yeni bir aşamaya yükseliyor. Bu durum, anayurdu ulusal çıkarlarına sahip çıkan herkese karşı harp açan Demirel hükümetini daha da sersemletti. Onunla birlikte Tunç ve takımının, Maoçu ajanların foyaları daha da ortaya çıktı. TİP yöneticilerinden kimileri iyice tedirgin oldu. En gerici çevreler, «Tercüman» gazetesi aracılığıyla DISK'e karşı saldırıya geçtiler. Amaçları, DISK'i yıpratmak, taban ile örgütün arasını açmaktı. TİP yöneticileri bu kampanyaya çanak tuttular. İşçi sınıfının DGM'ne karşı verdiği savaşın etkisini kırmaya çalıştılar. Onlar karanlık kirli oyunlara girdiler. DISK'in forumlarını baltalamak için tepinip durdular.

Genel grev-direniş sırasında olduğu gibi, DISK'in bu forumlarında da işçi sınıfı tüm provokasyonlara, kışkırtmalara gereken cevabı verdi. İşçi sınıfı, gerici-tekelsel basında koparılan provokasyonlara gelmedi. İşçi sınıfı, sendikaların tabanı ile yönetimi arasındaki birliği güçlendirmeye çalıştı.

İki demokrasi

Geçtiğimiz dönemde bir dizi ülkede, Federal Almanya, Amerika Birleşik Devletleri, Çekoslovakya ve Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nde seçimler yapıldı. Bu seçimler iki ayrı toplumsal sistem arasındaki derin ayrılıkları bir kez daha gözler önüne serdi.

Hem ülkemizde, hem de öteki kapitalist ülkelerdeki egemen sınıflar, onların sözcüleri ve sağcı sosyal-demokratlar, halklara sürekli olarak burjuva demokrasininin sosyalist demokrasiden üstünlüğünü kanıtlamaya çalışıyorlar. Bu propagandanın doğru olmadığını yaşayan gerçekler gösteriyor. Burjuva demokrasisinin parlamentocu biçimi derin bir bunalım içindedir. Seçimlere katılma oranlarının olağanüstü düşmesi, azınlık oylarıyla hükümetlerin oluşturulması, seçim kampanyalarının yozlaşması, azgın bir anti-sovyetizm ve anti-komünizm yapmakta burjuva partilerinin yarışması, parlamenter biçimlerden sürekli olarak baskıcı biçimlere geçmesi, burjuvazinin pek övündüğü «özgürlükçü!» rejimin çöküşünü gösteren bazı eğitimlerdir. Buna karşılık sosyalist demokrasi sürekli gelişiyor, etkinleşiyor.

İki demokrasi arasındaki bu ayrı süreçler, birincisinin bunalıma, ikincisinin ise gelişmeye yönelişi, iki sistemin toplumsal-ekonomik gelişme süreçlerinin kaçınılmaz sonuçlarıdır. Tekelsel devlet kapitalizminin içindeki çelişkilerin sertleşmesi, bunalımın derinleşmesi, onun toplumsal tabanını daraltıyor. Büyük tekelin azgın sömürüne dayanamayan geniş katmanlar, küçük burjuvazi yıkıma uğruyor. Bu gelişme üst yapıda da, yönetim biçimlerine yansıyor. Buna karşılık, sosyalizmin giderek her alanda, düzenli olarak gelişmesi, sosyalist demokrasinin daha da etkinleşmesini sağlıyor. Bunun somut göstergelerinden biri de seçimlere katılma oranıdır. ABD'de seçmenlerin % 52'si seçimlere katılmış, Demokratik Parti, Kartar, seçmenlerin ancak % 30'u kadının oylarıyla işbaşına gelmiştir. Çünkü, 70 milyon seçmen seçimlere katılmamıştır. DAC ve Çekoslovakya'da ise, seçmenlerin katılma oranı % 99'un üstündedir.

Burjuva demokrasisinin içyüzünü, sözde serbest seçim oyunlarını yığınlara anlatmak komünistlerin görevidir. Ama bu görevi yerine getirmek demek, parlamenter savaş biçimlerine yüz çevirmek anlamına gelmez. TKP, parlamento savaşını yığın savaşının bir kürsüsü durumuna getirmek için anti-demokratik koşullarda da yapılsa bütün seçimlere katılan olanaklarıyla katılıyor.

Komünistler ve sendikal hareket

Komünistlerin sendikalar içinde çalışma biçim ve yöntemleri, sınıfsal sendikacılık yolunu izliyen yönetimlerin birliğini sağlama ve pekiştirme sorunları son zamanlarda oldukça önemli sorunlar haline geldi. Bunun nedeni, toplumun bütün kesimlerini, bütün politik akım ve görüşleri etkileyen büyük Eylül Direnişi'nin işbirlikçi burjuvazinin ve çeşitli legal «sosyalist» partilerin sendikal harekete karşı tutumlarını, taktiklerini daha açık ortaya çıkarmış olmasıdır.

İşbirlikçi burjuvazinin, sarı sendikacıların işçi hareketini bölme çabalarını, DISK yönetimiyle tabanın arasını açma taktiklerini görmemek için kör olmak gerekir. Yoksa, Tunç-Şide takımının en işrenç yalanlarla DISK yönetimine karşı çıktıkları anti-komünist kampanyanın başka bir anlamı var mıdır? Burjuvazinin en gerici kesimlerinin çığırtkanlığını yapan «Tercüman» gazetesinin «halktan yana» görünerek DISK'e saldırmasının başka bir anlamı var mıdır?

İşçi sınıfının, toplumun öncü gücü olduğunu sözde savunan, kendilerinin de onun «biricik» partisi olduğunu iddia edenler, pratikte «biricik» olmak bir yana, işçi sınıfının bu şanlı tarihsel direnişini «oyun»lara bağlayacak kadar ters bir tutum içine girdiler; DISK'e karşı

işbirlikçi burjuvazinin taktiğini paylaşıp bir duruma düştüler.

Bunların «DISK üst yönetimi»ne karşı çıktıkları savaşı, «DISK, CHP'ileleştiriliyor», «DISK sosyal demokratlaştırılıyor» nara-ları arkasında yapmaları gözden uzak tutulmamalıdır. Hiçbir komünist, hiçbir gerçek sosyalist burjuva partilerinin sendikaları peşine takma çabalarını gizlemez. Bunun gibi, işçi sınıfının politik ve sendikal birliğinden yana olan bir kimse DISK'in saflarına sosyal demokratların katılmasına ve onlarla yönetimde de işbirliği yapılmasına karşı çıkmaz.

Yeni yeni sendikaların DISK'e katılmaları, işçi hareketi içindeki en olumlu gelişmelerden biridir. Bu, sınıf sendikacılığının, sarı sendikacılığı hızla geriletmesinin bir sonucudur. Bu süreci bazı TIP yöneticileri Halk Partisi'nin bir «oyunu» olarak görüyorlar. Son derece yanlış ve zararlı bir görüştür. Bu sendikaları DISK'e katılmaya zorlayan asıl güç, savaşta Tunç'ların iç yüzünü gören, uyanan işçi yığınlarıdır; sendika tabanıdır. Kaldı

ki, sarı-sendikacılığın pençesinden kurtularak DISK'e katılan sendikacıların, işçilerin beraberlerinde getirdikleri yanlış eğilimlere ve burjuvazinin çeşitli yollar-dan DISK'e aşılama çabasıyla uzlaşma-cılığa karşı savaşım yolu, hiç de kendilerini «biricik» sayanların yaptığı gibi gürtlü koparmak değildir. Böyle bir tutum, çeşitli politik görüşlere sahip olan işçileri bölmekten, bu yolda çaba harca-yan Demirel'lerin, Koç'ların, Sabancı'ların ve Tunç'ların ekmeğine yağ sür-mekten başka hiç bir işe yaramaz.

Komünistlerin sendikalardaki görevleri, işçilerin birliğini korumak, sendikaların önünde duran görevleri çözmede en aktif olarak çalışmaktır. Esnek ve alçak gönüllü olmaktır. Parti örgütleri sendikal çalışmalarda daha da titiz ve girişimci olmalıdır. Ancak böyle bir tutum, sendika yönetimlerine, sınıf uzlaşmacılığının egemen olmasını önler. Bu, sendikaların daha hızla gelişmesini sağlar. TKP, sendikal harekette böyle bir politika izli-yor.

PKP'nin 8. Kongresi

12-14 Kasım 1976'da Portekiz Komünist Partisi'nin 8. Kongresi yapıldı. Kongreye 115 bin komünist adına 1.200 delegeyle 61 komünist ve işçi partisinden, demokratik kuruluştan temsilciler katıldı ve çeşitli örgütlerden, bu arada TKP'den kutlama mesajları gönderildi. Kongre «demokrasi yolundan sosyalizme doğru» ve «yaşasın proletarya enternasyonalizmi» belgileri altında yapıldı.

Okunan MK Raporunda, 25 Nisan Devrimi'yle erk sorunu çözümlenememekle birlikte, 48 yıllık faşizmin yıkıldığı, önemli demokratik hakların sağlandığı, yüzlerce işletmenin devletleştirildiği, yüzlercesinde işçi kontrolü kurulduğu, toprak reformunun yapıldığı belirtildi. Bu süreçte komünistlerin rolüne değinildi ve bu gelişmeler temelinde yeni ödevler saptandı. Bunların başında «ilerici güçlerin birliğinin sağlanması, komünistlerle sosyalistler arasında eylem birliğinin kaçınılmazlığı kesinleşti» dendi.

Kongre 90 kişilik yeni MK'sini seçti. Alvaro Kunyaf yeniden Genel Sekreterliğe seçildi.

Hükümette iç çöküntü

Emperyalizme, NATO'ya bağımlılığın, halk düşmanı rejimin getirdiği, ekonomik, politik, sosyal, her alanda depremler yaratan süregen bunalım derinleşiyor. Bu süreç faşist karması ortak hükümete de yansıdı. Özellikle işçi sınıfının yığınsal çıkışları, ayrıca DGM'lere karşı genel politik grev, bu kanlı, barikatlı direniş, halkın, geniş katmanların grevci-lerden yana çıkması ortak hükümeti dut ağacı gibi silkeledi. Yenilgiye uğrayan ortaklar iyice birbirine giriyor.

Sonra. Türk lirasının sürekli değer yitirmesi, artan işsizlik, pahalılık, halkın yaşam koşullarının bir cehennem dö-nemesi geniş yığınlar arasından gelen hoşnutsuzlukları yeni patlamalar düzeyi-ne doğru götürüyor. Bu süreç burjuvazi-nin içindeki, koalisyon partileri arasında-ki çelişkileri bir kat daha sertleştiriyor.

Koalisyonun bir kolunu oluşturan CGP iyice silindi. Yığınlar arasında hiçbir dayanağı ve politik temeli olmayan faşist MHP, işbirlikçi burjuvazinin elinde yalnız vurucu bir güç ödevi görüyor. Bu durum-da kendi yığnında bile güvenini yitiren

AP, ortaklarını yutmaya, gelecek seçimlerde yine «sandıktan çıkmaya» çalışıyor.

AP ile MSP arasındaki karşılıklı suçlamalar, yumruklaşmalar, saldırılar, bunalımın yükünü birbirlerine yükleme çabaları, koltuk kavgaları genellikle bu iki partinin kongrelerinden sonra iyice su yüzüne çıktı. Temelsiz temel atmada, seçim yatırımı yapmada birbirleriyle yavaşan Demirellerle, Erbakanlar yatırımlar konusunda iyice gırtlakgırtlığa geldiler. İşbirlikçi burjuvazinin bu iki kolu arasındaki çatışmalar öylesine keskinleşti ki, ayağının altındaki toprağın kaydığını gören Erbakan, hükümetten ayrılacağını söylemeye, het-tüt etmeye başladı.

AP'nin DP kalıntılarına sarılması, kendi içinden ortaklarını geri alması, MSP içindeki sürtüşmeler, koalisyonu oluşturan partiler arasındaki koltuk kavgaları, gerici-faşist karması hükümetin dağılma sürecine girdiğinin somut belirtileridir.

İşbirlikçi burjuvazi tehlikeye giren erkini, kendisinin, yerli ve yabancı tekellerin, büyük toprak ağalarının, en gerici çevrelerin temsilciliğini yapan AP'ni güçlendirme taktiğiyle sürdürmeye çalışıyor.

İşbirlikçi burjuvazi, bir yandan halka karşı terör ve baskıları artırmakla, Mec-lise komando tasarıları getirmekle, bir yandan padişahçı, şeriatçı, yassıada artığı kim varsa onları AP'nin içine doldurmakla bu partiyi güçlendirme çabasındadır. Bu olaylar, AP'nin hem koyu gerici-liğini, «halk düşmanlığını», hem zayıflamakta olduğunu gösteriyor.

Hükümet iç çöküntüden, iç bunalımdan kurtulamayacaktır. Gelişmeler, belirtiler bunu gösteriyor.

PARTİ YAŞAMI

IV. Kongre

TKP'nin IV. Kongresi 1932 yılındadır. İstanbul'da, Haliç semtinde yapıldı. Delegeleler, o sıradaki bütün il komitelerinden geldi. Komintern'in temsilcisi bu foruma katıldı.

Gündem: 1. Partinin durumu ve politik platformu üstüne rapor; 2. Program ve tüzüğün yenilenmesi; 3. Yeni çalışma platformunun onaylanması; 4. Yeni Merkez Komitesi'nin seçilmesi.

Koşullar çok kötüydü. Gizliliğe iyice uymak zorunluktuk. Kongre oturumları çok kısa sürdü. Hemen hemen bütün gündem bir çırpıda çıkarıldı. Böyleyken, kongreden az sonra tutuklamalar oldu. Kongreye katılanlardan bir çoğu yakalandı. Gene de kongre, partinin ideolojik, örgütsel birliğini sağlama bakımından yeni bir aşama oldu. Partiye yeni bir çeki düzen vermek gerekiyordu.

1. Kongreden o güne kadar, 12 yıl boyunca, burjuvazi TKP'ne karşı aralıksız sert bir terör uyguluyageldi. Bunun yanı sıra, III. Kongreden sonra parti yönetimi oportünistlerin eline geçtiydi. Vedat Nedim Tör, Ş. Süreyya Aydemir gibi burjuva ajanları partiyi savaşımın dışına atmaya çalıştılar. Parti içinde ters akımların başlarına karşı sert bir savaş yürütüldü.

Temizliğe gidildi. Törler, Aydemir'ler partiden kovuldu. 1927 tutuklanması, parti yönetiminin dağılması üzerine «Geçici Merkez Komitesi» kuruldu. Bu komitenin görevi parti örgütlerini, komiteleri toparlamak, kongreye gitmekti. Arka arkaya gelen terör dalgası bu görevin yerine getirilmesini geciktirdi.

1929-1932 arası dünya kapitalist genel bunalımının ortalığı kasıp kavurduğu bir dönemdi. Bu kasırga Türkiye'yi de derinden derine etkiliyordu. Çevrende faşizm ve harp tehlikeleri görülmüyordu. Avrupa'nın göbeğinde Hitlerci erkin öngünleriydi. Alman emperyalizmi, eski «Drang nach Osten» - Doğuya akın planını yeniden tezgâhlıyordu. Bu arada Türkiye'ye yeniden sızma başlamıştı. Kongre, işte böylesi bir durumda işçi sınıfının, halkın önünde duran ve çözüm bekleyen sorunları ele aldı, işledi. Partinin görevlerini, onayladığı yeni çalışma platformunda gösterdi. Parti ülkemiz ve halkımız için çıkar yolu kesin belirliyoruz:

1. Köklü toprak reformu yapılması, derebeyliğin, ağalığın yıkılması; 2. İşçi sınıfına, halk yığınlarına geniş, demokratik özgürlükler tanınması; 3. Kurtuluş Sava-

şıyla, halkımızın silâhla elde ettiği ulusal bağımsızlığı korumak. Emperyalizme ödün vermemek, onu yurdumuzdaki bütün ve her türlü konumlarından atmak; 4. Sovyetler Birliğiyle dostluğu güçlendirmek, karşılıklı yarara dayalı ekonomik, politik ilişkileri daha da geliştirmek.

Partimiz, IV. Kongrenin bu savaş plâtfonuna bağlı kaldı. En önemlisi, parti, işçi sınıfının savaşları, grevleri içinde ve başındaydı. Partinin birçok istemi somut sonuçlar doğurdu. Burjuvazi, uluorta anayurdu emperyalizmin serüvenci amaçlarına bağlayamadı. Çünkü, burjuvazinin kendisi ulusal, anti-emperyalist yönünü henüz yitmemişti. Üstelik ulusal kurtuluş savaşının gelenekleri geniş yığınların belleğinde yaşıyordu.

Sonuçta burjuvazi ve hükümeti yabancı kumpanyaları satın aldı, devletleştirdi. Bu, ne de olsa, ileri bir adımdı. Sovyetlerle ilişkiler gelişti. Sovyet yardımlarıyla memlekette ağır endüstrinin temelleri atıldı. Bu, kazanılan ulusal bağımsızlığı ekonomik bağımsızlıkla perçinlemek yolunda çok önemli bir adımdı.

Partimiz böylesi bir savaş yolundan yürüyegelmiştir.

DGM'lere karşı savaşımın politik bilânçosu

Cumhuriyet tarihinde belki de ilk defa aşırı gerici bir hükümet faşist nitelikteki bir yasa tasarısını Meclisten geçiremedi. Mecliste parmak çoğunluğu olduğu halde bu işi başaramadı. İşçi sınıfı için bu, büyük bir başarıdır. Ve bütün devrimcilerin, bu arada komünistlerin ödevi, bu başarının elde edilmiş koşullarını incelemek ve bunlardan ders çıkarmaktır.

Bu başarıyı elde eden, başta gelen güç işçi sınıfıdır. İşçi sınıfının ekonomik savaşına onun politik örgütü yön veriyor. TKP, Demirel ortaklığına, onun faşist yöntemlerine, işbirlikçi niteliğine ve sonra somut DGM tirmanışına karşı ilk günden savaş bayrağını açmıştır. O, işçi sınıfını ve bütün yurtsever örgütleri bu faşist tirmanmaya karşı savaşa çağırıyor.

Yurtsever güçlerin, örgütlerin tutumu da, TKP'nin objektif gelişmelere dayanarak çıkardığı sonuçlardan farklı olamazdı. Olmadı da. TKP, bağımsız ve kendi dışında hiçbir sendikal veya politik örgütlerle organik bağı olmayan bir örgüttür. Ama, amaçları içinde bütün yurtsever, ilerici, devrimci, anti-emperyalist, sosyalist güçler arasında somut amaçlara yö-

nelik bir eylem ve işbirliği yaratmak vardır.

TKP, Türkiye'de devrim hareketinin bu gibi bir taktikle stratejik hedeflere ulaşacağını biliyor. Bundan ötürü, bütün provokasyonlara, burjuvazinin, sahte devrimcilerin bütün tuzaklarına karşın, kendi dışında bulunan sol güçlerle «göze göz, dişe diş» gibi bir savaşıma girişmeyecektir. Bununla birlikte, bu güçlerle ideolojik savaşımını da sürdürüyor. Ama ideolojik savaşımı, bu güçlerle politik somut amaçlar etrafında bağlaşıklıklar, diyaloglar kurulmasını engellemeyecek biçim ve yöntemlerle yürütecektir.

DGM'lere karşı verilen savaşımında, bazı TIP yöneticilerinin, büyük burjuvazinin «ayıp-buyur» politikasına alet olmaktan şaşmadıkları görüldü. En gerici burjuvazinin gazeteleri DİSK Genel Başkanına karşı yoğun bir saldırıya geçtiler. «Yürüyüş» dergisinin (sayı 82'de) başyazarı, her türlü devrimci maralı bir yana bırakıyor. Olana, bitene «oyun» diyor. En basit mantık ilkelerini bile hiçe sayıyor. Böylece, büyük burjuvazinin, en gerici, somurucu zümrelerin değirmenine su

akıtıyor. Bu tutumu TIP yöneticilerinden bazılarının paylaştığı görülmüyor. Sosyalizm davasına inanmış TIP'iler, bu tutumu benimsemiyor. Büyük burjuvaziyi, hükümetiyle, polisi, büyük mali ve ekonomik olanaklarıyla, egemenliğiyle gerileten - Profila'da olduğu gibi -, kanıyla bütün halkın demokratik haklarını savunan işçiler somut durumu görüyor, kendilerine sosyalist diyen bu kişileri bir yana iterek devrim yolunda ve devrimci partisinin öncülüğünde ilerliyor.

Sendikalar işçi sınıfının yığınsal ve bağımsız örgütleridir. Sendikalar ekonomik, sosyal ve politik bütün sınıfsal ve ulusal sorunların işçi sınıfının, emekçi halkın yararına çözümlemesi için çaba göstermelidir. TKP sendikaların burjuvazinin politikasına alet edilmesine, san sendikacılığa karşı, genel grev, dayanışma grevi haklarının elde edilmesi, sendikal ve toplu sözleşme haklarının genişletilmesi için sürekli bir savaş yürütür.

(TKP programından)

PARTİ YAŞAMI

Almanya Birleşik Sosyalist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri Erich Honeker Yoldaş'a

Değerli E. Honeker Yoldaş!

Demokratik Almanya Cumhuriyeti Devlet Konseyi Başkanlığı'na seçilmenizi, çok sorumlu, onursal, yeni bir görev daha yüklenmiş olmanızı komünist duygularıyla karşılar, Türkiye Komünist Partisi adına Sizi candan selamlarız.

Demokratik Almanya Cumhuriyeti dünya sosyalist ülkeler topluluğunun kopmaz bir parçasıdır. Bu sosyalist ülke Avrupa'nın göbeğinde dünya komünist ve işçi hareketi için, emperyalizme, sömürgecilğe karşı kurtuluş savaşları veren halklar için dayanılan Leninci kale burçlarından biridir. Bu kalenin güçlenmesinde, gelişmiş sosyalist toplumun kurulmasında çok önemli katkınız vardır. Dünya komünist ve işçi hareketinin, ulusal kurtuluş ve bağımsızlık hareketlerinin gelişip güçlenmesinde katkınız vardır. Almanya Birleşik Sosyalist Partisi ve Demokratik Almanya Cumhuriyeti proletarya enternasyonalizmi ilkelerini vargüçüyle savunagelmıştır.

Biz, Türkiye'li komünistler Alman komünistlerini, partinizi, sosyalist devletinizi böyle tanıyoruz.

Size, bundan böyle yeni görevlerinizde de büyük başarılar dileriz.

Komünist selamlarımızla.

1 Kasım 1976

TKP Merkez Komitesi Genel Sekreteri
İ. Bilen

Temel örgütler

TKP'nin yığınlara inme, işçi, sendika hareketleriyle bağlanma girişimleri gelişiyor. İşyerlerinde, fabrikalarda partinin temel örgütlerini kurmak, buntarı her bakımdan oluşturmak atılımın güncel, somut biçimler alıyor. Bu gelişme, memlekette giderek sert, kanlı nitelikler gösteriyor.

Komünist Partisine yalnız burjuvazi, onun polisi MIT'i değil, iti köpeği, Maocusu, hepsi saldırıyor. Bu saldırılara, basında en gerici, faşist komandolarla bağlı «Tercüman» gibi gazetelerle ağız birliği eden ve yakasına «sosyalist» rozeti takanlar da katılmaktadır.

Böylesi bir dönemde parti komitelerinin, temel-çekirdek örgütlerin sorumlulukları daha da artıyor. Partinin, baştan aşağı, komiteleri, temel-çekirdek örgütleri partinin ana politikasını yürütmekte, doğru parti çizgisini izlemekte en belirgin bir rol aynar. Sıkı disiplin, devrimci gizlilik ilkelerinden kıl kadar sapmamak parti üyelerinin, çekirdek örgütlerin, bütün komitelerin, elifi, elifine, partinin yönerilerini uygulamak vazgeçilmez görevidir.

Memleketin politik, sosyal, kültürel her alanında komünistler yığın yığın sorunlarla karşı karşıyadırlar. Partinin temel örgütleri köyde, kentte, fabrikada, ulaşım, mahallede, çarşıda pazarda halk yığınlarının istem ve dertleriyle, bunların çözülmesi için olan savaşın içindedirler. Grevler, gösteri yürüyüşleri birbirini izliyor. Öğrenci gençlik faşist komandolarla üniversitelerin, fakültelerin, öğrenci yurtlarının içinde bağazboğaza, çoğu kez kanlı, ölümcül bir savaş yürütüyor.

TKP, komünistler, parti örgütleri NATO'ya, Amerikan emperyalizmine karşı ulusal bağımsızlık, ileri demokratik bir düzen için giden savaşta ön siperlerde, başta dövüyor. Partimiz böylesi bir savaşım içinde oluyor, güçleniyor. Yığınlar arasında saygınlığını böyle kazanıyor. Yığınların savaşlarda bilinçlenmesine, örgütlenmesine çalışıyor, yığınların savaşından da ders alıyor.

Yığınların savaşlarından ders almak görevimizdir. Onları örgütlemek, Marksizm-Leninizm ülkü ve ilkelerini yığınlara mal etmek ana borcumuzdur. Bundan ötürü temel-çekirdek parti örgütlerinin çok canlı, atımlı, tuttuğunu koparan örgütler olması zorunluktur.

Çekirdek örgütler, savaşlarda deneylerini, yığın çıkışları içinde gördükleri, duydukları olayları partinin üst katlarına, özellikle partinin yayın organlarına ulaştırarak görevlidirler. Partinin yayın organlarına: «Atılım» ve «TKP'nin Sesi»ne yazı, haber ulaştırmak! Bu, her komünistin, tüzük gereğince görevidir.

Temel parti örgütlerinin görevi, yalnız partinin yayınlarını okumak ve dinlemek değildir. Bunları okutmak, dinletmek, bu yayın organlarına materyel, haber, yazı göndermek baş görevleri arasındadır.

Biz, en doğru haberi, somut olayların nasıl oluştuğunu savaş içindeki komünistlerden, çekirdek örgütlerden alabiliriz. Canlı savaş buyu gerektiriyor. Temel parti örgütlerinin savaşta rolü böylesine önemlidir.

Eleştiri ve özeleştir

Leninci çalışma biçimi, parti yönetimindeki başarıların önemli koşullarından biridir. Leninci çalışma biçimi, öznelciliğe yabancıdır. Bütün toplumsal sorunları bilimsel açıdan değerlendiren yaratıcılık biçimidir.

Partimiz, TKP, büyük bir hızla gelişiyor. Yeni yeni kuşaklar partinin saflarına katılıyor. Yeni parti komiteleri kuruluyor. Taban örgütlerin sayısı artıyor. Komünistler, parti sempatanları, emekçi yığınların insanca yaşam, politik ve toplumsal dönüşümler için verdikleri savaşın ön sıralarında yer alıyorlar. Böylece, partinin örgütsel gücü, geniş emekçi yığınlar arasında etkinliği artıyor.

Böylesi bir gelişme, parti komiteleri ve taban örgütleri önünde çözülmesi gereken birçok sorunlar doğuruyor. Bu sorunların çözümü Leninci çalışma biçimine içtenlikle bağlı kalınmasını, hiç bir zaman gündemden indirilmemesini zorunlu kılmaktadır.

Leninci çalışma biçiminin ayrılmaz yönemlerinden biri de, eleştiri ve özeleştirmedir. Komünistlerin ödevi, yanlışlıklar karşısında susmak değil, partinin gelişmesi, parti disiplinine titizlikle uyulması için eleştiri ve özeleştir biçimlerini hiç bir zaman elden bırakmamaktır. Burjuvazi TKP'ni 54 yıldır illegal çalışmaya zorlamıştır. Bu durumda, eleştiri ve özeleştirinin uygulanması koşullara göre değişebilir. Fakat bu, gizli çalışan bir partide eleştiri ve özeleştirin önemi yitirdiği anlamına gelmez. Tam tersine, gizlilik koşullarında eleştiri ve özeleştir biçimlerinin titizlikle uygulanması daha büyük bir önem kazanmaktadır.

Komünist olmak, parti üyesi olmaktır. Bu, konspirasyon ilkelerine bağlı kalmak, örgütlenme ve bütün çalışmalarda çelik disiplin demektir. Gizlilik ilkelerine uymazsa, tek komünistin bile, partiye büyük zararlar verebileceği gerçeği hiçbir zaman unutulmamalıdır. Böylesi bir disipline uymayanları eleştirmek, özeleştir yapmalarını sağlamak komünistlerin başta gelen görevidir.

Disiplini bozanları, konspirasyon ilkelerine uymayanları eleştirmek, parti çalışmalarında özeleştir biçimlerini uygulamamak yeni ve daha büyük hataların patlak vermesine olanak sağlamaktır.

Parti üyeleri, sıkı, bilinçli, Leninci disipline, gizlilik ve örgüt ilkelerine kesinlikle uymak, parti sırlarını titizlikle korumak, partinin politikasını doğrulukla, kararlarını olduğu gibi uygulamak, partinin, örgütün verdiği görevleri titizlikle yerine getirmek zorundadırlar.

Lactuca hirsuta

«Nazım evrenseldi. Dünyada işçi hareketleri, devrim hareketleri, halkların kurtuluş, bağımsızlık savaşları üstüne, her daldaki yazardı. Bir bakarsınız Nazım Viyetnam'da, savaşların içinde, Hoşimin'le hoş hoş konuşur, Amerikan barbarlarına saldırır. Bir bakarsınız o Kore'de, Mezmecğe tüfeginin namlusunu Amerika'ya çevir, der. Bir de bakarsınız Suveyş'te: «Ya aynı, ya habibi!» türküsünü söyler Arap gönüllüleriyle bir ağızdan, omuzomuzaya savaşır Mısır Cumhuriyetine saldıran emperyalistlere karşı. Nazım'ı ne-relerde görmezsiniz! O, Madrit kapılarında: «Geçemezsiniz!» deyip kar altında nöbet tutan İspanya cumhuriyetçilerinin yanına koşuyor, Türk halkını faşizme karşı ölüm, kalım savaşı yürütenlerin yardımına çağırıyor. O, Habeşistan dağlarında Musolini'nin «kara gömlükleriyle» çarpışan «Taranta Babu»yu kucaklıyor. Nazım Küba'da. Oraya gitti, şeker kamışı harmanında şiirler okudu imececilere. Nazım Afrika'da. Darüsselâma uçtu. Forumlara katıldı, zenci bacılarla, kardeşlerle kucaklaştı. Nazım Mısır'da, Asuan barajı üstüne, çağımızın yepyeni, Sovyet dostluk yapılarından biri olan bu ehlam üstüne reportaj yapıyor. Nazım Dünya Barış Konseyi'nde. Savaşıyor barış için. Savaşıyor «bulutlar adam öldürmesin» diye, «çocuklar şeker yiyebilsin» diye. Nazım Viyana'da, Paris'te, Roma'da, Stokholm'de, Helsinki'de: Barış savaşı alanlarında, Nazım Japon balıkçıların yanında. Amerikan emperyalistlerinin Hiroşima barbarlığını anlatıyor dünyaya, yıldırımlar yağdırıyor Truman'lar'a. Nazım Tuna ırmağı kıyısında durmuş, Petöfi'nin anitiyle konuşuyor: «Hoş geldin Macar toprağına» diyorlar ona. Nazım Varna'da. Komşumuz. Bulgaristan'da güv sosyalist kuruculuğına, renklerine, güzelliğine bakıyor. Ve: «İslâh be İslâh» deyip seviniyor.

Nazım Hikmet 75 yaşında

N. Hikmet ve ideolojik savaşım

Nazım Hikmet işçi sınıfının öncü örgütü Komünist Partisi'nin savaş ilkelerini sanatçı dehasıyla, sınıf savaşını bütün gerçekleriyle yoğunlukla bayraklaştırabilen yeryüzünün gördüğü ender ozanlardan biridir. Bu demektir ki, Nazım'ın ideolojisi açıktır. Büyük ozanımız işçi sınıfının, emekçi halkın sömürden kurtulmasından, sosyalist, komünist toplum düzeninde tam özgürlüğüne kavuşmasından yanadır. Bundan ötürü de emperyalizmin kışkırttığı harplere, sömürgeciliğin her türüne karşı, barıştan yanadır. Nazım Hikmet bu sosyal-politik niteliğiyle sınıf savaşında yerini açıkça belirtmiş, cephesini tayin etmiş bir ozandır. Türkiye Komünist Partisinin en eski üyelerinden biriydi. Olduğu zaman TKP Merkez Komitesi üyesiydi.

Ne var ki, burjuvazi, burjuvazinin ideolojileri Nazım yaşadığı zaman yapımadıklarını öldükten sonra yapmaya kalkıştılar. Büyük ozanı sınıfından ayırmaya, partisinden koparmaya, onu büyük, fakat yönü bilimeyen bir şair durumuna getirmeye çalıştılar. Nazım'ın biyografisini yazmak ta, eserlerini yaymak gibi kârlı bir iş haline geldi. Hem ideolojik, hem de ekonomik bakımdan kârlı bir iş. Nazım'ın biyografisini yazan burjuva yazarlar hiç bir zaman Nazım'ın Türkiye Komünist Partisi'nin militanlarından olduğunu belirtmezler. Onun bu yönünü titizlikle gizlerler. Nazım'ın özel hayatının ayrıntılarını kendi burjuva kafalarının, moral anlayışlarının süzgecinden geçirerek, yani kendileri gibi çirkinleştirerek kamuoyuna sunmak taktiğini uyguladılar. Hattâ tanınmış bir mizah yazarı «bu tür biyografi sanatının esasıdır» diye halkı aldatmaya kalkışmıştır.

Nazım'ın ozanlılığı gibi özel yaşamı da büyüktür. Burjuvaziye hiçbir zaman teslim olmamış, onun bütün parlak vaatlerini, tekliflerini elinin tersiyle itmiş, burjuvazinin hizmetinde saraylarda yaşamaktansa, işçi sınıfının, Komünist Partisinin bir savaş eri olarak hapishanede kalmayı yeğlemiştir. Gençliğinin 17 yılı bundan ötürü zindanlarda geçmiştir. Onun hayattayken teslim olmasını, sağlayamayan burjuvazi, ölümünden sonra teslim olmayı denemeye kalkışmıştır.

Bu öğüde komünist yazarların da sorumluluk payı vardır. Bugüne kadar hiçbir Türkiye'li komünist yazar veya tarihçi Nazım'ın sanatına ve yaşamına yakışır bir şekilde, onu bütün yönleriyle ve gerçekçi bir şekilde tarihe, gelecek kuşaklara maledecek yapıt yazmamıştır. Bu büyük konu halâ yazarını beklemektedir.

Nazım kendisine saldırıyanları ezecek kadar büyüktür. Türkiye işçi sınıfının, dünya devrim hareketinin içinde yaşıyor, eserleriyle ve yaşamıyla devrim yolunu aydınlatmaya devam ediyor.



Seni düşünüyorum

*Türkiye Komünist Partisi
T.K.P.'em benim, seni düşünüyorum.
Sen dünümüz, bugünümüz, yarın mızsın,
en ince hünerimizsin
Sen aklımız, yüreğimiz
ve yumruğumuzsun.
Dünyada bir anılır şanlı soyun var:
sen küçük kardeşinin V.K.P.(B)nin
Sen bana bugün
mübarek alındaki yara yerinle
ve işçi bileklerinde
zincir izleriyle göründün,
yürüyorsun dimdik, pırıl, pırıl.
Omrumda yalnız seninle
ve senin salında olmakla övündüm.
...*

Türkiye İşçi Sınıfına Selâm

Selâm yaratana!
Tohumların tohumuna,
serpilip gelişene selâm!
Bütün yemişler dallarınızdadır.
Beklenen günler, güzel günlerimiz
ellerinizdedir.
Hakkı günler, büyük günler
Gündüzlerinde sömürilmeyen,
gecelelerinde aç yatılmayan
ekmek, gül ve hürriyet günleri
Türkiye işçi sınıfına selâm!
Meydanlarda hosretimizi haykırırlara,
toprağa, kitaba, işe hosretlimizi,
hosretimizi, oyıldızlı esir
bayrağımıza
Düşmanını yenecek işçi sınıfımıza selâm!
Paranın padişahlığını,
karanlığını yobazın
ve yabancıların roketini yenecek
işçi sınıfına selâm!
Türkiye işçi sınıfına selâm!
Selâm yaratana.

«Ölümüydü o da herkes gibi. Ölüm-süzdür o halkımızın savaşında, yaşamında. Ona böylesi bir boyut veren Türkiye Komünist Partisidir. Nazım: «önce komünistim, sonra şairim» derdi. Bu bir övünme, bir abartma değildi. Omrünün kırk yılını bilinçli, savaş dolu kesimini komünist partisinde, onun savaşları içinde geçirmişti. O, böylesi bir er meydanında yetişmiş, yoğurulmuş, böylesi bir ateşte, böylesi bir öste dövmüş, çelikleşmişti. Komünist Partisi böylesi bir savaş eri, evrensel ölçüde böylesi bir ozan yetiştirmekle kıvanç duyuyor.

Nazım, bugün de, partisinin savaş safalarında, ön sıralardadır. Devrimciler, yurtseverler, komünistler faşizme karşı, Amerikan köleliğine karşı Nazım'ın destanlarını, şürlerini haykırarak savaşıyorlar. Nazım, ulusal bağımsızlık uğrunda, mutlu bir Türkiye uğrunda savaşan halkın, işçilerin, köylülerin, aydınların yanındadır. Onun sıcak, taptaze şiirleri, kıvıltı savaşı destanları işçilerin, halkın yavan ekmeğine katkı oluyor.

Yaşam savaşıdır. Nazım bu savaşın, sınıf savaşının dışında ele alınamaz. Memlekette faşist biçimi bir yönetim, sert terör var. Zorbalık kol geziyor. Toplu, yığınsal baskınlar zincirleme gidiyor. Faşizm ölümlere, dirililere birlikte saldırıyor. Sınıf savaşı böylesine keskinleşiyor.

Nazım TKP'nin yürüttüğü savaş süreci içinde yoğuruldu, özleşti, savaşkan formunu aldı. Olgunlaşması, Leninci formasyonu böyle gelişti. Nazım TKP'nin dışında düşünülemez. Nazım, komünist duyusunun en ince tellerine kadar titrer TKP'nin üstüne...

Nazım, şiirlerinde, destanlarında, türkülerinde, yapıtlarında yüreğinin en ateşli duyulanıyla, bilincinin bütün gücüyle Marks'ı, Engels'i, Lenin'i Türkiye proletaryasına, devrimcilerine, halkımıza anlatmaya çalışmıştı. Bununla, bu davranışıyla Nazım, proletaryanın, işçi sınıfının, komünist partisinden elinde en keskin savaş şifâhı olan Marksizm-Leninizmi, bu en devrimci ülkeleri, ilkeleri yaymaya çalışmıştı. Nazım, kıvrak, usta bir dille, bütün komünist sevgisiyle bu ülkeleri halkımıza aşılacak için savaşmıştır. Böylesi bir davranış, savaş zorunludur. Nazım, Marksizm-Leninizm düşmanlarını, ideolojik her alanda ortaya çekip çekip pataklamıştır, bunların içyüzlerini açığa vurmuş, maskelerini düşürmüştür...

Nazım daima üretenden üretilenlerin kardeşçe üleşmesinden yana oldu. Hep bir ağızdan türkü söyleyip
hep beraber suların çekmek ağı
demiri oyar gibi işleyip hep beraber
hep beraber sürebilmek toprağı
ballı incirleri hep beraber yiyebilmek
yarın yanağınan gayri her yerde
hep beraber
diye bilmek
için...